

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 6. februar 2026

Sag BS-20804/2024-KBH, BS-21053/2024-KBH, BS-45495/2024-KBH, BS-45496/2024-KBH, BS-45497/2024-KBH, BS-45498/2024-KBH, BS-45501/2024-KBH, BS-45504/2024-KBH, BS-45511/2024-KBH, BS-45514/2024-KBH, BS-45515/2024-KBH, BS-45517/2024-KBH, BS-45519/2024-KBH, BS-45521/2024-KBH, BS-45523/2024-KBH, BS-45525/2024-KBH, BS-45530/2024-KBH og BS-45533/2024-KBH

Nets Denmark A/S
(advokat Søren Zinck og advokat Frederik André Bork)

mod

Sagsøgte (Virksomhed) 1 v/ person 1 (1),
Sagsøgte (Virksomhed) 2 v/ Person 2 (2),
Sagsøgte (Virksomhed) 3 v/ Person 3 (3),
Sagsøgte (Virksomhed) 4.m v/Person 4 (4),
Person 5 som indehaver af Sagsøgte (Virksomhed) 5 (5), Person 6 som indehaver af Sagsøgte (Virksomhed) 6 (6),
Person 7, Person 8 og Sagsøgte I/S (7), Sagsøgte (Virksomhed) 7 v/ Person 9 (8),
Windinge Auto ApS (9),
CB Cirkusproduktion ApS (10),
Person 10 som indehaver af Sagsøgte (Virksomhed) 8 (11),
Sagsøgte (Virksomhed) 9 v/ Person 11 (12),
Sagsøgte (Virksomhed) 10 v/ Person 12 (13),
Hos Philipsen ApS (14),
KobKun ApS (15)
Sagsøgte (Virksomhed) 11 v/Person 13 (16),
Person 14 som indehaver af Sagsøgte (Virksomhed) 12 (17),

og

Sagsøgte (Virksomhed) 13 v/Person 15 (18)
(advokat Jacob Pinborg, alle)

Denne afgørelse er truffet af dommerne Dommer 1, Dommer 2 og Dommer 3, førstnævnte som rettens formand.

Sagernes baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagerne i perioden fra den 22. april 2024 til den 6. maj 2024.

Sagerne drejer sig om, hvorvidt et gebyr på 2.000 kr., som Nets Denmark A/S har opkrævet de sagsøgte for brud på et opsigelsesvarsel på seks måneder, er i strid med konkurrencelovens § 11, betalingslovens § 122 og/eller aftalelovens § 36.

Nets Denmark A/S (i det følgende Nets) har nedlagt følgende påstande:

1. For sagsøgte 1 og 3-10:

Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 2.000 kr. med procesrente af 2.000 kr. fra den 22. april 2024, samt 100 kr. i rykkergebyr, 100 kr. i inkassogebyr og 310 kr. i kompensationsgebyr.

2. For sagsøgte 2 og 11-17:

Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 2.000 kr. med procesrente af 2.000 kr. fra den 23. april 2024, samt 100 kr. i rykkergebyr, 100 kr. i inkassogebyr og 310 kr. i kompensationsgebyr.

3. For sagsøgte 18:

Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 2.000 kr. med procesrente af 2.000 kr. fra den 6. maj 2024, samt 100 kr. i rykkergebyr, 100 kr. i inkassogebyr og 310 kr. i kompensationsgebyr.

Sagerne mod sagsøgte 1-18 er sambehandlet i medfør af retsplejelovens § 254.

Alle de sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse.

Der er ikke tvist om den beløbsmæssige opgørelse af kravene.

Oplysningerne i sagen

For at det er muligt for en erhvervsdrivende at tage mod betaling med betalingskort, skal den erhvervsdrivende have en aftale med en kortindløser. -

Det er ubestridt, at de sagsøgte hver især har indgået aftaler om indløsning af internationale betalingskort med Nets, og at "Nets vilkår for indløsning juni 2023" og prislister indgår i aftalegrundlaget.

En indløsningsaftale medfører, at man betaler et fast abonnementsbeløb og der udover en andel af omsætningen på de betalingskort, som er omfattet af indløsningsaftalen. -

Det fremgår af indløsningsaftalen om internationale betalingskort, at aftalen er gældende for modtagelse af kortbetalinger med korttyperne Mastercard, Visa, JCB, UnionPay og Diners/Discover.

Af "Nets vilkår for indløsning juni 2023" fremgår under punkt 11 om ophør af aftalen blandt andet:

"...

11.1 Medmindre andet er skriftligt aftalt fortsætter Aftalen med at løbe indtil den opsiges af en af parterne.

11.2 Begge parter kan opsiges Aftalen med seks (6) måneders varsel. Nets' opsigelse skal sendes til e-mailadressen Virksomheden har oplyst til Nets til brug for varsling af ændringer, jf. punkt 8. Virksomhedens opsigelse skal gives til Nets telefonisk via telefonnummeret til opsigelse angivet på Nets' hjemmeside nets.eu/payments. Virksomhedens opsigelser er først gyldige når Nets har modtaget den nødvendige information til at identificere Aftalen der opsiges og til at verificere at personen der ringer til Nets er autoriseret til at opsiges Aftalen. Forudbetalte årsabonnementer eller månedlige gebyrer refunderes ikke ved ophør af Aftalen. -

...

11.5 Nets kan opkræve Virksomheden et gebyr for brud på opsigelses tid som fastsat i prislisten, hvis: -

a) Virksomheden bryder opsigelsesvarslet eller bindingsperioden i Aftalen; -

b) Virksomheden ikke har brugt Aftalen til at gennemføre korttransaktioner de sidste seks (6) måneder; eller -

c) Antallet eller volumen af Kortbetalinger under Aftalen, for et kvartal, er under 30 % af det kvartalsvise gennemsnitlige antal eller volumen, beregnet ud fra de forudgående tre kvartaler, medmindre Virksomhe -

den kan dokumentere, over for Nets, at grunden til at antallet eller volumen er faldet, skyldes rimelige forretningsmæssige årsager. -

11.6. Hvis Virksomheden ønsker at Aftalen skal ophøre før udløbet af opsigelsesvarslet eller bindingsperioden, Virksomheden kan kontakte Nets med henblik på, at indgå en aftale herom til fordel for begge parter. Nets er ikke forpligtiget til at indgå en sådan aftale eller til at frafalde gebyrer der skal betales af Virksomheden. -

11.7 Hvis Aftalen ikke har været benyttet til Kortbetalinger i seks (6) måneder kan Nets med øjeblikkelig virkning ophæve Aftalen, samt opkræve ethvert udestående gebyr såvel som gebyr for brud opsigelsesvarslet som angivet ovenfor. -
 ...”

Det fremgår af Nets’ prisliste for øvrige gebyrer samt priserne på andre tjenester og produkter, at gebyr for brud på opsigelsestid udgør 2.000 kr. -

Det er ubestridt, at de sagsøgte alle har opsagt den med Nets indgåede indløsningsaftale om internationale betalingskort til ophør før opsigelsesvarslet på seks måneder, jf. aftalens 11.2, udløb. -

Forklaringer

Person 15 har forklaret bl.a., at han er uddannet frisør og har været selvstændig siden 2014. Han har ingen ansatte i sin virksomhed. Hans årlige omsætning er på ca. 1,1 million kroner. Han har tidligere også drevet webshop med salg af vin. -

Han har været kunde hos Nets siden opstarten i september 2014. Det var igen nem bookingsystemet ”Hairtools”, som havde en samarbejdsaftale med Nets. Der var dengang ingen alternativer til Nets. Aftalen med Nets omfattede Dan kort og internationale betalingskort. Uopsigelsesperioden var på daværende tidspunkt 24 eller 36 måneder hvad angår indløsningsaftalen. Det blev han gjort opmærksom på af sælgeren fra Hairtools. Han fik også at vide, at der var en opsigelsesperiode på seks måneder, hvilket ikke kom som en overraskelse for ham, da en seks måneders opsigelsesperiode efter hans opfattelse er kutyme i erhvervsforhold. Han har også en opsigelsesperiode på seks måneder på alle sine andre aftaler om løbende abonnementer, bortset fra en enkelt, hvor han blev helt overrasket, da de kun krævede tre måneders opsigelse. Han blev ikke orienteret om vilkåret om betaling af de omtvistede 2.000 kr. -

Hos Nets er der ingen service. Man får bare et produkt, og da dette blev mere og mere ustabil, begyndte han at orientere sig i andre retninger. Han talte bl.a. med en kunde, som også selv driver virksomhed, og kunden anbefalede Flat -

pay, som kunden selv var godt tilfreds med. Han havde efterfølgende en telefonsamtale med Flatpay, og der kom kort efter en sælger fra Flatpay ud på besøg. På baggrund af adgang til betalingssystemet kunne sælgeren fra Flatpay oplyse, at 80-90% af betalingerne lå på de internationale betalingskort og resten på Dankortet. Sælgeren beregnede præcis, hvilken besparelse han ville kunne opnå ved at skifte til Flatpay. Det var meget nemmere for ham at gennemskue, hvad han ville komme til at betale hos Flatpay. Han fik samlet alle sine betalingsaftaler hos Flatpay. Det blev beregnet, at han ville spare omkring 60%.

Han havde forventet, at han kunne opsige aftalen med Nets ved bare at sende en mail. Sælgeren fra Flatpay oplyste ham imidlertid om, at det krævede noget mere og tilbød at hjælpe. Sælgeren prøvede at ringe til Nets. Sælgeren sad i en telefonkø i et kvarters tid. Sælgeren optog samtalen. Da sælgeren præsenterede sig over for Nets i telefonen og oplyste, at sælgeren ringede på hans vegne, blev røret lagt på af Nets. Sælgeren prøvede at ringe igen tre gange, hvor telefonen ikke blev taget. Han ringede derfor selv fra sin egen telefon og præsenterede sig og henviste til, at sælgeren lige havde forsøgt at ringe, og at han var uforstående over for, at Nets ikke havde villet tale med sælgeren.

Han oplyste Nets om, at han ønskede at opsige sin aftale. Han var forinden blevet advaret om, at Nets kunne finde på at "sweet-talke" eller forsøge at skræmme ham. Medarbejderen fra Nets gjorde ham opmærksom på den lange bindingsperiode. Han sagde til sælgeren, at den jo ikke var så meget anderledes end så meget andet, man som erhvervsdrivende har, hvor bindingsperioden kan være på eksempelvis 24 eller 36 måneder alt afhængig af, hvor lukrativ en aftale, man får. Han måtte under samtalen bede vedkommende medarbejder hos Nets om at tale pænt, og han måtte understrege, at han allerede havde truffet sin beslutning. Han oplyste medarbejderen fra Nets om, hvad han havde fået af aftale hos Flatpay, og at han ville opnå en besparelse på omkring 60%.

Medarbejderen fra Nets erkendte, at Nets ikke kunne give ham en tilsvarende besparelse. Medarbejderen blev imidlertid ved med at sige, at han virkelig ville fraråde ham at opsige aftalen hos Nets. Til sidst måtte han sige til medarbejderen, at nu gad han ikke bruge mere tid på det, og at han nu bare gerne ville have sin opsigelse bekræftet. Medarbejderen begyndte herefter at blive lidt modbydelig, herunder begyndte vedkommende at "trash-talke" Flatpay, og at herunder fik han at vide, at der var tale om bondefangeri hos Flatpay. Han husker det tydeligt, da han aldrig var blevet talt sådan til af en kundeservicemedarbejder. Samtalen varede omkring 25 minutter. Han bad medarbejderen om at sende en bekræftelse på opsigelsen samme dag, hvilket vedkommende dog ikke gjorde. Han fik først efter seks uger bekræftelse på sin opsigelse. Han måtte de sidste 14 dage ringe dagligt til Nets for at rykke.

Det var hans klare indtryk, at medarbejderen fra Nets var instrueret i, hvad han skulle sige til kunder, der ønskede at opsig deres aftale, navnlig at der skulle trues med ”dummebøden” på de 2.000 kr.

Han forsøgte at imødekomme Nets ved at tilbyde, at han i stedet for at opsig nu ville opsig om seks måneder, sådan så han kunne imødekomme opsigelsesperioden, men at han ikke ville bruge Nets’ service i perioden. Han blev da gjort opmærksom på, at dette også ville være en overtrædelse af opsigelsesvilkårene. Dette kunne han ikke forstå. -

Han tilbød da, at den første klipning hver dag ville blive kørt igennem Nets’ terminal og de resterende igennem Flatpays terminal, idet han så brugte Nets’ service. Han fik at vide, at dette også ville være en misligholdelse af aftalen.

Han spurgte ind til baggrunden for størrelsen af beløbet på de 2.000 kr., men han fik bare at vide, at det var dét, og at sælgeren ikke var forpligtet til at oplyse, hvad beløbet skulle dække. Ud fra den besparelse han ville opnå hos Flatpay, og fordi han blev irriteret over Nets ageren, valgte han alligevel at opsig aftalen med det samme. -

Han har konstateret, at han bestemt ikke er den eneste i sin branche, der har haft en sådan oplevelse med Nets. Mange har oplevet samme adfærd med at medarbejderen fra Nets ”sweet-talker” eller skræmmer. Når han orker at tage kampen, så skyldes det hans retfærdighedssans. Flatpay betaler for at føre sagen og også, hvis han måtte tabe sagen og blive dømt til at betale. Han bliver ikke selv betalt af Flatpay for at føre sagen. -

Aftalen med Flatpay er forløbet tilfredsstillende. Han har sparet omkring 10.000 kr. årligt på aftalen, som indebærer en totalløsning hos Flatpay, og han skiftede derfor med det samme, uanset gebyret. Flatpay tager ikke imod Dankort, men det har ikke haft betydning for hans virksomhed, at han ikke længere kan modtage betaling med Dankort, idet de fleste alligevel betaler med mobilbetaling, der bruger internationale kreditkort. Man skal virkelig ville det, hvis man skal ud af en aftale med Nets. -

Han er aldrig blevet gjort bekendt med vilkårenes punkt 11.5 b) eller c). Han var villig til at betale de 219 kr., der fremgår af prislisten for kortomsætning på mellem 0,00 og 12.500 kr. Men det fik han at vide ikke kunne lade sig gøre.

Vidne 1 har forklaret bl.a., at han de sidste tre år har været Stilling hos Nets. Han har ansvaret for deres kundebase, herunder håndtering af opkald fra kunder, der ønsker at opsig. -

Baggrunden for ændringen af opsigelsesvilkårene var, at Nets på et tidspunkt begyndte at få mange identiske skriftlige opsigelser. Formuleringen og opsætningen lignede hinanden i opsigelserne. Det er problematisk, når kunder får vejledning af en konkurrent til at sende skriftlige opsigelser, da Nets så ikke får mulighed for at rådgive kunderne, herunder orientere om opsigelsesgebyret på de 2.000 kr., hvis opsigelsesvilkårene ikke overholdes, og hvordan kunderne kan undgå at skulle betale gebyret. Nets stillede derfor sig selv det spørgsmål, hvordan muligheden for at kunne rådgive kunderne korrekt om vilkår og priser med henblik på at undgå konsekvenserne ved at stoppe med at have transaktioner fra den ene dag til den anden kunne sikres. Der kunne også være kunder, som skulle have vejledning om returnering af udstyr. Derfor kom ændringen af opsigelsesvilkårene i januar 2023. Han mener ikke, at man ville kunne opnå det samme ved blot at sende en mail med rådgivning til en kunde, der ønsker at opsiges. Dialogen er vigtig. Nets har selvsagt også en interesse i at prøve at beholde en kunde, der tilkendegiver at ville opsiges.

Der foreligger ingen skriftlige instrukser til medarbejderne om, hvordan de telefoniske opsigelser skal håndteres. Selvfølgelig kommunikerer de til medarbejderne, hvis der sker ændringer i produkter og vilkår, men der findes ingen instrukser om, hvordan en samtale skal håndteres fra start til slut, og hvilke spørgsmål kunden skal stilles. Det er seniorfolk, som de ansætter, og de har til lid til, at disse har de fornødne kompetencer til at håndtere samtalerne. De har enkelte beskrivelser om indledninger af bestemte typer samtaler, eksempelvis hvis medarbejderne skal ringe til kunder og tilbyde noget specifikt. Da han selv startede, var der en periode, hvor alle samtaler blev optaget, men Nets gik væk fra det. I dag skal kunden selv taste 1 for at give samtykke til, at samtalen optages. De har en automatisk slettefunktion, så alt slettes efter en given periode. Alt fra 2023 og det meste fra 2024 er i dag slettet.

Der gælder en helt klar ramme for medarbejderne om, at de ikke må sige noget til kunderne, der ikke er sandt, heller ikke om konkurrenterne. Det vil få ansættelsesretlige konsekvenser for en medarbejder, hvis vedkommende siger noget, der ikke er sandt. Medarbejderne instrueres ikke i at tale grimt om konkurrenter. Han synes heller ikke, at Nets vanskeliggør opsigelse. I samtalerne interagerer Nets' medarbejdere med kunderne, da Nets gerne vil forstå, hvorfor en kunde ønsker at opsiges, og hvad der eventuelt har ændret sig i kundens behov for at se, om Nets vil kunne matche dette. Men hvis en kunde ønsker at opsiges, så sker det også. Der er hver eneste dag kunder, der ønsker at opsiges, og hvor opsigelsen gennemføres.

Det eneste tidspunkt, hvor han kan genkende, at medarbejdere har foreslået at drøfte en opsigelse på et senere tidspunkt, vedrører en specifik situation. Nets oplevede, at det ikke var kunderne selv, der ringede ind for at opsiges, men at det var en repræsentant fra en konkurrent, der ringede på kundernes vegne. I

sådanne situationer har medarbejderen sagt, at der var behov for at tale med kunden direkte for at sikre, dels at det virkelig var kundens ønske at opsige, dels at give kunden rådgivning.

Han ved ikke, hvorfor opsigelsesvarslet lige præcis er på seks måneder, men varslet hænger sammen med Nets' mulighed for at tilpasse sine ressourcer. Ved opsigelse skal der ikke betales 2.000 kr. i gebyr, hvis kunden bliver i aftalen i opsigelsesvarslet på de seks måneder.

Hvis en kunde ringer ind og opsiger og i den forbindelse oplyser med det samme at være skiftet til eksempelvis Flatpay, så vil Nets anse det som et brud på opsigelsesvarslet. En kunde vil i forbindelse med opsigelse kunne gå ned til 30% af kundens transaktioner og dermed undgå at komme til at betale for brud på opsigelsesvilkårene. De opfordrer altid kunder, der vil opsige, til at overholde opsigelsesvilkårene og dermed undgå at betale de 2.000 kr. De opfordrer deres medarbejder til at informere om muligheden for at gå ned til 30%. Han kan ikke garantere, at alle medarbejdere altid gør det, men de bør gøre det. For delen ved at benytte muligheden for at gå ned til 30% af kundens transaktioner er, at det sikrer en blød overgang for kunden. Der er mulighed for i helt konkrete og særlige situationer at undlade at kræve de 2.000 kr. Det kan eksempelvis være tilfældet ved konkurs eller dødsfald.

Der er ingen bindingsperiode i aftalerne om de internationale indløsninger, men alene en opsigelsesperiode på seks måneder.

I forbindelse med Person 15's opsigelse har han i deres system kunnet konstatere, at en medarbejder har lavet en registrering i slutningen af juni 2023 med en note, hvoraf fremgår, at en "Navn" har ringet ind for at opsige aftalen, og at opsigelsen ikke er blevet håndteret i samtalen. Sagen er forblevet åben. Cirka en uge senere får Person 15 fat på en anden medarbejder, og opsigelsen gennemføres. Han kan se, at opsigelsen dog blev sat til ikrafttræden med tilbagevirkende kraft fra den første telefonsamtale. Det er noteret, at der er talt om opsigelsesvilkår. Når der allerede den 18. juli 2023 er opkrævet gebyret på de 2.000 kr., så har det været fordi, at det i samtalen klart er blevet tilkendegivet, at Person 15 ville ud af aftalen med det samme og ikke overholde opsigelsesperioden.

Person 15 betalte i året op til opsigelsen ca. 9.000 kr. i henhold til indløsningsaftalen vedrørende internationale kort. Betalingsgateways vedrører online-handel og har ikke noget med indløsning af internationale kort ved fysiske handler at gøre. De 18 sagsøgte gennemsnitlige omsætning var lidt over 12.000 kr. årligt.

Vidne 2 er medstifter af Flatpay og en del af selskabets ledelse. Han er ligeledes involveret i et selskab ved navn Måttesservice Danmark ApS. Flatpay begyndte at tilbyde indløsning i sommeren 2022. I starten ringede sælgere fra Flatpay på kundernes vegne og ville opsig. Da Nets meddelte, at man ønskede at tale med kunderne direkte, begyndte Flatpay at oplyse, at de havde fået fuldmagter fra kunderne. Nets holdt fast i, at man ville tale direkte med kunden og ikke acceptere fuldmagter. Han erindrer, at der kom en dom, som Nets kunne læne sig op ad i den forbindelse. Det kan godt passe, at det var dommen vedrørende Måttesservice Danmark ApS. Nets modtog rigtig mange opsigelser, hvor kunderne nægtede at ville betale gebyret på 2.000 kr. for brud på opsigelsesvilkårene. Han husker ikke et eneste tilfælde, hvor en konkurrent ringede i henhold til en fuldmagt og oplyste, at kunden ønskede at opsig seks måneder senere. Nets havde derfor en klar formodning om, at konkurrenten ikke havde informeret kunden fuldt ud om Nets' opsigelsesvilkår, herunder om hvordan kunden kunne undgå at betale de 2.000 kr.

Ved opsigelser har Nets omkostninger bl.a. i form af medarbejdere, der skal håndtere opsigelsen, samt vedligeholdelse af systemer som monitorerer, om opsigelsesvilkårene følges. Der ligger en hel håndfuld efterbehandling, der enten kører automatisk eller kræver menneskelig medvirken.

Parternes synspunkter

Nets har i sit påstandsdokument anført:

”...

ANBRINGENDER

Overordnede bemærkninger

Nets fastholder i det hele de anbringender, som selskabet har fremført i sine processkrifter i sagerne.

Nets gør overordnet gældende, at der er tale om en række almindelige inkassosager, hvor de sagsøgte har tilsidesat et aftalt kort opsigelsesvarsel og som følge heraf skal betale et mindre engangsgebyr på 2.000 kr. (med tillæg af renter og inkassogebyr).

De sagsøgte har heroverfor påberåbt sig konkurrencelovens § 11, betalingslovens § 122 og aftalelovens § 36.

Nets har i den forbindelse følgende bemærkninger:

Konkurrencelovens § 11

Det følger af fast retspraksis, jf. f.eks. Sø- og Handelsrettens dom af 5. marts 2015 i sagerne U-3-10 og U-6-10, *Just-Eat* (materialesamlingen side 117), og Rådsforordning 1/2003, artikel 2 (materialesamlingen side

42), at de sagsøgte har bevisbyrden for, at Nets' opsigelsesgebyr udgør en overtrædelse af konkurrencelovens § 11.

De sagsøgte har ikke tilnærmelsesvist løftet denne bevisbyrde. *Dominans*

De sagsøgte har ikke løftet deres bevisbyrde for, at Nets skulle være dominerende. -

Ved enhver ny sag skal der foretages en ny særskilt markedsafgrænsning og dominansvurdering baseret på efterspørgsels- og udbudssubstitutionen samt den potentielle konkurrence, jf. f.eks. de forenede sager T-125/97 og T-127/97, *Coca-Cola*, præmis 81-85 (materialesamlingen side 243-244), samt konkurrencelovens § 5a (materialesamlingen side 24-25). -

De sagsøgte har sprunget dette trin over og henviser i stedet blot til ældre praksis og markedsandele fra rapporter og artikler, der bl.a. ikke tager stilling til, hvorvidt indløsning af Dankort og indløsning af internationale betalingskort befinder sig på samme marked, eller hvordan det geografiske marked skal afgrænses. Det på trods af, at betalingsmarkedet har udviklet sig voldsomt over de sidste 5-10 år, jf. punkt 2.4. ovenfor. -

Ud fra et *efterspørgselssubstitutions* -synspunkt kan de sagsøgte ikke erstatte indløsning af Dankort med indløsning internationale betalingskort, f.eks. når en kortholder (forbruger) benytter et Dankort i de sagsøgte butikker. Ud fra et *udbudssubstitutions* -synspunkt kan Nets' konkurrenter ikke tilbyde indløsning af Dankort i stedet for indløsning af internationale betalingskort, da Nets er eneste indløser af Dankort. -

Indløsning af Dankort er desuden særskilt reguleret i bekendtgørelsesform, og Nets indgår også separate indløsningsaftaler for henholdsvis Dankort og internationale kort med helt forskellig prissætning, jf. Bilag 1 (ekstrakten side 165- 168). -

Der er derfor holdepunkter for, at indløsning af Dankort-transaktioner og indløsning af betalingstransaktioner med internationale betalingskort udgør to forskellige *produktmarkeder*. -

Det er endvidere muligt, at markedet for indløsning af betalingstransaktioner bør segmenteres yderligere, eksempelvis i forhold til forskellige kundesegmenter såsom små og mellemstore virksomheder (SMV'er) over for større erhvervskunder. SMV'er har typisk andre be -

hov og præferencer i forhold til betalingsløsninger, hvilket kan påvirke graden af substituerbarhed og konkurrencevilkårene på markedet.

Endelig er der tegn på, at indløsning af betalingskort i hhv. den fysiske handel og ikke-fysiske handel (online) smelter mere og mere sammen til ét fælles marked, jf. EU-Kommissionens afgørelse af 4. marts 2024 i sag M.11120, *Wordline / Crédit Agricole / JV*, (materialesamlingen side 445-446).

For så vidt angår det geografiske marked udspiller konkurrencen sig i dag ofte om kunder, der efterspørger én indløsningsaftale på tværs af flere lande, herunder f.eks. hele Norden, særligt når der er tale om onlineneforretninger. Dette indikerer, at det *geografiske marked* i dag muligvis skal afgrænses til Norden eller endnu bredere. På et nordisk – eller endog endnu bredere – marked for indløsning af internationale betalingskort, er Nets åbenbart ikke dominerende.

Ovenstående illustrerer, at det er uklart, hvordan det relevante marked skal afgrænses i dag, og at de sagsøgte ikke har løftet deres bevisbyrde for, at Nets skulle være dominerende på det for denne sag relevante marked, sml. Sø- og Handelsrettens dom af 5. marts 2015 i sagerne U-3-10 og U-6-10, *Just-Eat* (materialesamlingen side 117).

De sagsøgte har i processkrift B af 1. oktober 2025 anført, at Nets' påståede dominans skulle være kommet til udtryk gennem den seneste ændring af betalingsloven, som trådte i kraft den 1. juli 2025.

Synspunktet savner belæg og er forkert. Lovgiver har ikke fundet det nødvendigt at vedtage en ny lovgivning for at sikre den effektive konkurrence på kortbetalingsmarkedet på grund af Nets' påståede dominerende stilling.

Der er ikke tale om ny lovgivning, men om ”en tydeliggørelse af den nu-værende retstilstand” jf. Folketingstidende 2024-2025, tillæg A, L 193, s. 494 (materialesamlingen side 48). Præciseringen vedrørte ikke Nets' stilling på markedet, men adgangen til betalingssystemer, jf. betalingslovens § 64, der implementerer artikel 35 i PSD2 (direktiv 2015/2366), som gælder for samtlige betalingssystemer i alle EU-lande.

Misbrug

Selv hvis det lægges til grund, at Nets er dominerende, ville Nets' adfærd ikke udgøre et misbrug i strid med konkurrencelovens § 11.

Det udgør ikke et misbrug af dominerende stilling at indgå aftaler med et opsigelsesvarsel på 6 måneder. Tilsvarende udgør vilkår, hvorefter der skal betales et mindre gebyr, hvis opsigelsesvarslet misligholdes (eller omgås), ikke et misbrug af dominerende stilling. -

Det følger af forbrugerftalelovens (lovbekendtgørelse nr. 1184 af 28. september 2025) § 28, stk. 1, at *forbrugere* skal have ret til at opsiges aftaler om løbende levering af varer og tjenesteydelser med maksimalt 6 måneders varsel (materialesamlingen side 15). Af forarbejderne til forbrugerftalelovens § 28 fremgår om den erhvervsdrivendes anerkendelse værdige interesser i et sådant varsel (materialesamlingen side 54): -

” Den erhvervsdrivende har på den anden side en anerkendelsesværdig interesse i at kunne indrette sin forretningsvirksomhed sådan, at virksomhedens ressourcer mv. udnyttes bedst muligt. Bindingsperioder må i løbende kontraktforhold anses for at være et væsentligt redskab for den erhvervsdrivende til at mindske udsving i udnyttelsen af virksomhedens ressourcer over tid, og til at muliggøre, at eventuelle startomkostninger fordeles over en passende periode.” (vores understregning)

Forarbejderne til forbrugerftaleloven understøtter klart, at Nets har en legitim interesse i at kunne planlægge og udnytte sine ressourcer effektivt, herunder ved at have et opsigelsesvarsel på 6 måneder. Opsigelsesvarslet gør det muligt for Nets at udnytte sine ressourcer bedst muligt til gavn for konkurrencen i markedet og dermed i sidste ende for forbrugerne. -

Når det efter forbrugerftaleloven anses for rimeligt at fastsætte et opsigelsesvarsel på op til 6 måneder i aftaleforhold med forbrugere, hvor der i sagens natur gælder et særligt beskyttelseshensyn, må det tilsvarende mindst gælde i et aftaleforhold mellem to erhvervsdrivende. -

De sagsøgte har – i overensstemmelse hermed – selv anført på svarskrifternes side 6 (ekstrakten side 94 og 106-107), at opsigelsesvarsler over ét år kan udgøre et misbrug. Opsigelsesvarsler under ét år udgør modsætningsvis ikke et misbrug, jf. tilsvarende Christian Bergqvist, Konkurrenceretten, side 839 (materialesamlingen side 464). Nets har i overensstemmelse hermed ikke kunnet identificere praksis, hvor et opsigelsesvarsel på 6 måneder har udgjort et misbrug i strid med konkurrencelovens § 11. - *ud*

Når et opsigelsesvilkår på 6 måneder ikke udgør et misbrug, vil et vilkår mellem to erhvervsdrivende, hvorefter der opkræves et tilknyttet engangsgebyr, hvis opsigelsesvarslet misligholdes, ej heller udgøre et -

misbrug. Gebyret på- lægges udelukkende som følge af forretningens misligholdelse af aftalevilkå- rene. De sagsøgte kunne have undgået at betale gebyret ved at overholde det korte opsigelsesvarsel på 6 måneder (herunder ved ikke at flytte mere end 70% af deres transaktioner væk fra Nets).

Det bemærkes i den forbindelse, at det er Flatpay (der også afholder de sagsøgte omkostninger i forbindelse med retssagen), som tilsyneladende har på- virket de sagsøgte til at opsi- ge og misligholde deres aftaler med Nets. Flatpay har haft en klar interesse i, at de sagsøgte hurtigst muligt skulle flytte deres transaktioner hen til Flatpay.

Nets' beskudne engangsgebyr på 2.000 kr. sikrer som nævnt herudover, at Nets kan indrette sin forretning på en sådan måde, at ressourcer mv. udnyttes bedst muligt, f.eks. ved at tilpasse forretningen (inkl. antal medarbejdere mv.) inden for en rimelig periode, hvis mange kunder opsiges samarbejdet på samme tid. Gebyret dækker derudover relevante omkostninger i opsigelsesperioden, herunder håndtering af opsigelsen, opdatering af it-systemer og databaser, kommunikation med kunderne, løbende AML- og KYC-processer, behandling af kundedata i overensstemmelse med GDPR samt øvrige compliance-aktiviteter og overheds.

Der er heller ingen afgørelser, der understøtter, at et så relativt lille gebyr på 2.000 kr. skulle udgøre misbrug i strid med konkurrencelovens § 11.

Efter forarbejderne til konkurrenceloven (materialesamlingen side 64) kræves der et detaljeret bevis for, at der kan statueres urimeligt høje priser. De sagsøgte har ikke på nogen måde løftet deres bevisbyrde i denne henseende, sml. Sø- og Handelsrettens dom af 7. maj 2021 i sag BS-35839-2018 SHR, *Rønne Havn A/S* (materialesamlingen side 109-113). I denne sag var Danske Færgers priser steget med flere hundrede procent i den relevante periode og Rønne Havns nettoomsætning var mere end fordoblet. På trods af disse indikationer på potentielle konkurrencestridige forhold fandt retten, at der ikke var et fuldt tilstrækkeligt grundlag for at statuere et misbrug.

Endvidere skal prisen være af ”en vis størrelse”, dvs. ”betydelig højere” end andre sammenlignelige priser, førend der kan foreligge et misbrug, jf. Domstolens dom af 14. september 2017 i sag C-177/16, *AKKA/LAA*, præmis 56 (materialesamlingen side 135), og Domstolens dom i sag 395/87, *Tournier*, præmis 38 (materialesamlingen side 189). Heri ligger en absolut vurdering af prisen. Det er således ikke enhver prisforskel,

der er relevant efter konkurrencelovens § 11, men derimod kun betyde -
 lige afvigelser i forhold til de priser der i øvrigt tages, jf. også Genera -
 ladvokat Wahls forslag til afgørelse af 6. april 2017 i sag C- 177/16,
AKKA/LAA, punkt 107 (materialesamlingen side 259).

I foreliggende tilfælde er der tale om et mindre *engangs* gebyr på 2.000 -
 kr. over for en erhvervsdrivende. Dette beløb har en sådan begrænset -
 størrelse, at der konkurrenceretligt betragtet ikke er tale om en betyde -
 lig afvigelse, selv hvis andre indlødere helt undlod at have en opsigel -
 sesperiode. Sidstnævnte er dog ikke tilfældet, jf. Flatpay's vilkår i Bilag
 A, punkt 15 (ekstrakten side 160-161), der er betydeligt mere byrdefuldt
 end Nets' opsigelsesvilkår.

Konklusion – konkurrencelovens § 11

De sagsøgte har ikke løftet bevisbyrden for, at Nets skulle være domi -
 nerende, eller at Nets skulle have misbrugt en sådan dominerende stil -
 ling.

Betalingslovens § 122

De sagsøgte har gjort gældende, at det af Nets opkrævede gebyr er uri -
 meligt højt i strid med betalingslovens § 122.

Nets gør gældende, at gebyret på 2.000 kr. for brud på det aftalte opsi -
 gelsesvarsel ikke er omfattet af betalingslovens § 122.

Betalingslovens § 122, stk. 1, finder efter bestemmelsens ordlyd anven -
 delse på gebyrer mv., der opkræves *i forbindelse med* gennemførelse af
 betalingstransaktioner (materialesamlingen side 22)

”Betalingstransaktion” defineres i lovens § 7, nr. 4, som en handling,
 der iværksættes af en betaler eller på vegne af denne eller af en beta -
 lingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler -
 uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betale -
 ren og betalingsmodtageren.

Det anføres endvidere i Betalingsloven med kommentarer, 2020, side 920
 (materialesamlingen side 490), at bestemmelsen omfatter ”*alle for -mer*
for gebyrer og vederlag, der opkræves, når en betaling skal
gennemføres.”(vores understregning)

Gebyret på 2.000 kr. opkræves ikke *i forbindelse med* gennemførelsen af
 en betalingstransaktion. Tværtimod udløses gebyret, fordi forretnin -
 gerne er stoppet med at gennemføre betalingstransaktioner i strid med

indløsningsaftalen mellem parterne. Gebyret er derfor ikke omfattet af betalingslovens § 122.

De sagsøgte har heller ikke løftet deres bevisbyrde for, at gebyret på 2.000 kr. skulle være urimeligt efter betalingslovens § 122, selv hvis ge-byret havde været omfattet af bestemmelsen (hvilket måtte føre til, at Flatpays mere byrdefulde vilkår også var ulovligt). De sagsøgte har ikke tilnærmelsesvist sandsynliggjort, at konkurrencen på markedet ikke er virksom, eller at gebyret ville være lavere under virksom konkurrence. -

De sagsøgtes påstande om, at gebyret ikke står i rimeligt forhold til Nets' omkostninger i forbindelse med de sagsøgtes overtrædelse af opsigelsesvarslet, er udokumenterede og forkerte. Nets har tværtimod en legitim interesse i at kunne planlægge og udnytte sine ressourcer effektivt, herunder ved at have et opsigelsesvarsel på 6 måneder, jf. ovenfor. -

De sagsøgtes anbringender vedrørende betalingslovens § 122 skal der for i det hele afvises. -

Aftalelovens § 36

Det anføres i forarbejderne til aftalelovens § 36, at det praktiske hovedområde for bestemmelsen "utvivlsomt" er forbrugeres aftaler med erhvervsdrivende (materialesamlingen side 66). -

Forarbejderne understreger også, at der skal udvises "særlig tilbageholdenhed" med at tilsidesætte eller ændre aftalevilkår i rene erhvervsforhold. Det skyldes, at aftaler indgået mellem erhvervsdrivende typisk bygger på økonomiske og risikomæssige overvejelser, som retten bør være tilbageholdende med at gribe ind i. -

Der findes i retspraksis adskillelige eksempler på, at retten har nægtet at bringe aftalelovens § 36 i anvendelse alene eller bl.a. med henvisning til, at der forelå et erhvervsmæssigt forhold, jf. f.eks. U2001.1474H og U2012.3007H.

Ved afgørelsen af, om en aftale er urimelig eller i strid med redelig handlemåde, skal der bl.a. tages hensyn til forholdene ved aftalens indgåelse og aftalens indhold, jf. aftalelovens § 36, stk. 2.

På grundlag af retspraksis oplister forarbejderne en række momenter, som indgår i bedømmelsen: (i) om aftalevilkåret er usædvanligt inden for branchen og usædvanligt byrdefuldt, (ii) om den erhvervsdrivende behandler én kunde anderledes/dårligere end andre kunder, (iii) om

konsekvenserne af misligholdelse er fastsat uden rimelig sammenhæng med misligholdelsens omfang og betydning, og (iv) om aftalevilkåret er udtryk for chikane.

Ingen af disse forhold foreligger i nærværende sager.

Indløsningsaftalerne blev indgået mellem to professionelle erhvervsdrivende på et fuldt oplyst grundlag, jf. ovenfor. De sagsøgte har bevidst påtaget sig risikoen for at måtte betale et gebyr på 2.000 kr. for ikke at overholde opsigelsesvarslet på seks måneder. -

Opsigelsesvilkåret blev ikke indarbejdet i forbindelse med indgåelsen af aftalerne med de sagsøgte, men har længe været en del af Nets' standardvilkår for indløsning. Vilkåret er samtidig hverken usædvanligt i branchen eller usædvanligt byrdefuldt. Flatpay har som nævnt en langt mere byrdefuld opsigelsesbestemmelse, jf. Bilag A, punkt 15 (ekstrakten side 160-161) -

Et opsigelsesvarsel på op til 6 måneder er som nævnt tværtimod sagligt af hensyn til en effektiv ressourceanvendelse, jf. ovenfor. De sagsøgte kunne endvidere flytte op til 70% af antallet/volumen af transaktioner uden at bryde opsigelsesvarslet, jf. Nets' Vilkår for indløsning, punkt 11.5 (ekstrakten side 225).

Nets behandler heller ikke de sagsøgte anderledes end Nets' øvrige kunder. Nets anvender samme vilkår for indløsning over for samtlige kunder i SMEsegmentet.

Gebyret står endvidere ikke i misforhold til den betydning, som de sagsøgtes overtrædelse af det aftalte opsigelsesvarsel har for Nets. Gebyret sikrer som nævnt tværtimod en rimelig opsigelsesperiode for Nets og dækker samtidig Nets' omkostninger, hvis opsigelsesvarslet ikke respekteres, jf. ovenfor. Hertil kommer, at de sagsøgte fortsat kunne flytte langt størstedelen af sine transaktioner i opsigelsesperioden, jf. ovenfor. -

Det er endelig intet belæg for, at et beskedent gebyr på 2.000 kr. skulle være udtryk for chikane, eller at vilkåret om, at de sagsøgte – som er erhvervsdrivende – skal kontakte Nets telefonisk, såfremt de sagsøgte ønsker at opsiges aftalen før tid, skulle udgøre en markant eller urimelig ubalance i parternes rettigheder. -

De sagsøgtes anbringender vedrørende aftalelovens § 36 skal derfor i det hele afvises.

...”

De sagsøgte har i deres påstandsdokument anført:

”...

ANBRINGENDER

Det af Nets opkrævede gebyr udgør misbrug af dominerende stilling i strid med konkurrencelovens § 11

Det følger af konkurrencelovens § 11, stk. 1 (**MS, s. 26**), at det er forbudt for en eller flere virksomheder at misbruge en dominerende stilling. Der er to betingelser, der skal være opfyldt for, at forbuddet i § 11, stk.

1, finder anvendelse. Der skal være tale om, (i) at en eller flere virksomheder besidder en dominerende stilling på det relevante marked, og (ii) at den dominerende stilling misbruges. Den udøvede adfærd må derudover ikke være objektivt begrundet.

Det gøres til støtte for den nedlagte frifindelsespåstand gældende, at (i) Nets har en dominerende stilling på markedet for indløsning af betalingskort i den fysiske handel i Danmark (afsnit 4.1.1), og at (ii) det af Nets opkrævede gebyr udgør misbrug af dominerende stilling i strid med konkurrencelovens § 11 (afsnit 4.1.2).

Nets har en dominerende stilling på markedet for indløsning af betalingskort i den fysiske handel i Danmark

Indledning

En virksomhed har en dominerende stilling, når den indtager en økonomisk magtposition, som sætter den i stand til at hindre, at der opretholdes en effektiv konkurrence på det relevante marked, idet den kan anlægge en i væsentligt omfang uafhængig adfærd over for sine konkurrenter og kunder og i sidste ende forbrugerne, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, lovforslag L 172 som fremsat, side 3667, v.sp. (**MS, s. 63**), og Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, lovforslag L 242 som fremsat, side 6812, v.sp. (**MS, s. 56**), samt Domstolens dom af 27. juni 2024, Servier, C-176/19 P, EU:C:2024:549, præmis 381 (**MS, s. 131f**), og Domstolens dom af 14. februar 1978, United Brands, sag 27/76, EU:C:1978:22, præmis 65 (**MS, s. 215**).

Ved fastlæggelsen af om en virksomhed indtager en dominerende stilling, må der altid foretages en helhedsvurdering af både markedsandel og øvrige relevante forhold, jf. Folketingstidende 1999-2000, tillæg B, betænkning over lovforslag L 242, side 1289 (**MS, s. 77**), og EU-Kommissionens meddelelse om artikel 102 TEUF3, punkt 10 (**MS, s. 80**).

I Domstolens dom af 13. februar 1979, Hoffmann-La Roche, sag 85/76, EU:C:1979:36, præmis 39-40 (**MS, s. 206**) er det slået fast, at en domine - rende stilling kan være:

”[...] en følge af en række faktorer, som hver for sig ikke nødvendigvis er afgørende, men blandt disse faktorer har omfattende markedsandele meget stor betydning. [...] En betydelig markedsandel er, som bevis for, at der fo-religger en dominerende stilling, ikke en uforanderlig faktor, og markeds-andelens betydning varierer fra marked til marked alt efter dettes struktur, særlig med hensyn til produktion, udbud og efterspørgsel.”

Såfremt en virksomhed har en markedsandel på 50 pct. eller mere, gæl - der der en formodning for dominans, jf. Folketingstidende 1996-97, til - læg A, lovforslag L 172 som fremsat, side 3667, v.sp. (**MS, s. 63**), og Fol - ketingstidende 1999-2000, tillæg B, betænkning over lovforslag L 242, side 1289, v.sp. (**MS, s. 77**) samt Domstolens dom af 3. juli 1991, AKZO, C-62/86, EU:C:1991:286, præmis 59-604 (**MS, s. 180**), og Konkurrencerå - dets afgørelse af 29. august 2018 om Teller A/S’5 brug af eksklusivafta - ler, punkt 625 (**MS, s. 384**).

Nets har en dominerende stilling

De sagsøgte gør gældende, at Nets uden tvivl har en dominerende stil - ling på markedet for indløsning af betalingskort i den fysiske handel i Danmark, idet Nets har en markedsandel på langt over 50 pct. Derud - over understøtter en række andre forhold på markedet, at Nets har en dominerende stilling. Det fremgår bl.a. af praksis, af de seneste under - søgelser af markedet for indløsning af betalingskort i den fysiske han - del i Danmark og af ny lovgivning på området, jf. nærmere i det føl - gende.

For det første er Nets den eneste indløser af Dankortet i den fysiske handel og samtidig den største indløser af betalinger i den fysiske han - del med internationale betalingskort i Danmark. Nets er således samlet set langt den største indløser af betalinger i den fysiske handel, hvis alle betalingskort medregnes.

Konkurrencemyndighederne har på den baggrund tidligere fundet, at Nets har en dominerende stilling på markedet for indløsning af beta - lingskort i den fysiske handel i Danmark, jf. f.eks. Konkurrencerådets afgørelse af 29. august 2018 (**MS, s. 306**).

For det andet blev det i forbindelse med Nets’ fusion med den italien - ske betalingsindløser Nexi vurderet, at Nets havde en meget betydelig markedsandel i Danmark på langt over 50 pct., jf. EU-Kommissionens

afgørelse af 8. marts 2021 i sag M.10075 - Nexi / Nets Group (MS, s. 456 og 458).

For det tredje fremgår det af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens seneste betalingsrapport af 20. september 2024, at Dankortets markedsandel i den fysiske handel udgjorde mere end 50 pct. i 2023, jf. bilag B, side 66 (E, s. 331). Da Nets som ejer af rettighederne til Dankort er den eneste indløser af betalinger med Dankort, jf. lige ovenfor, kan det allerede på den baggrund lægges til grund, at Nets' markedsandel på indløsninger af betalinger i den fysiske handel er på mindst 50 pct. De sagsøgte be- mærker, at denne markedsandel heller ikke er bestridt af Nets.

Nets' dominans underbygges for det fjerde af en rapport udarbejdet af OliverWyman for Visa fra juni 2024 om det danske betalingskortmarked, hvoraf det fremgår, at Nets har en ledende stilling på markedet for indløsning af betalinger bl.a. i kraft af, at der fortsat er en tendens til at samle køb af indløsning ét sted, og at Nets har monopol på indløsning af Dankort, som er det foretrukne betalingsmiddel i Danmark (bilag E6) (E, s. 287). Det fremgår ligeledes, at der forventes begrænsede ændringer i indløsernes markedsandele de kommende år, da få virksomheder planlægger at skifte indløser.

For det femte har Nets' direktør for Dankort, Person 16, i artikel fra FinansWatch medgivet, at det er en konkurrencemæssig fordel for Nets at være eneindløser af Dankort (bilag F7) (E, s. 338):

" Person 16 medgiver i den sammenhæng, at det er en fordel for Nets at være eneindløser af Dankort, når butikkerne skal vælge indløser af betalingskort – herunder for internationale kort.

" Det er klart, at det er en konkurrencefordel for Nets at have Dankort, men det er også Nets, der har ejet og opereret det i 40 år, og vi har haft og føler en stor forpligtelse til at understøtte kortet, " siger han" .

Derudover fremgår det af artiklen, at Nets ved udgangen af 2024 havde en markedsandel på 75-80 pct. på markedet for kortindløsninger i Danmark (E, s. 338).

Nets' dominans understøttes for det sjette af den seneste ændring af betalingsloven, som trådte i kraft den 1. juli 2025.

Det fremgår således af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 193 som fremsat den 9. april 2025, side 55 (MS, s. 46), at lovforslaget skal sikre effektiv konkurrence på kortbetalingsmarkedet ved bl.a. at

give udbydere direkte adgang til betalingssystemer på ikke-diskriminerende og proportionale vilkår. -

Den følger endvidere af Erhvervsministerens besvarelse af 19. maj 2025 på spørgsmål 17 ad L 193 (**MS, s. 71**), at ændringen af betalingsloven netop har til formål at sikre, at andre end Nets har adgang til at indløse Dankort.

At lovgiver finder det nødvendigt at vedtage ny lovgivning for at sikre den effektive konkurrence på kortbetalingsmarkedet, er netop et udtryk for, at Nets har haft en sådan dominerende stilling på markedet, at det reelt har begrænset konkurrencen, og at lovgiver har fundet det nødvendigt at gribe ind over for Nets' position på markedet og give andre udbydere adgang til at indløse Dankort-betalinger, uanset om markedet – som gjort gældende af Nets – måtte have været under forandring og markedsandelen af Dankort-transaktioner faldende. At en lovændring alligevel måtte gennemføres, tydeliggør, at de frie markeds kræfter ikke i sig selv har været tilstrækkelige til at skabe reel konkurrence, men at der har været behov for en klar reguleringsmæssig indgriben for at imødegå Nets' dominans på markedet. -

Endelig bemærkes for det syvende, at Nets' høje markedsandel suppleres af en række øvrige forhold og ekspansionsbarrierer, der taler for Nets' dominans på markedet. Der henvises herom nærmere til duplikkens afsnit 2.1 (**E, s. 124ff**). -

Nets gør gældende, at Nets alene har en markedsandel på 39 pct. med henvisning til ovennævnte artikel fra FinansWatch (bilag F9) (**E, s. 336**).

Det er misvisende.

Den i artiklen nævnte markedsandel på 39 pct. vedrører ikke det for sagen relevante marked (indløsning af betalingskort), men angår i stedet Dankortets andel af det samlede antal korttransaktioner. -

Nets var på det for denne sag relevante tidspunkt den eneste indløser af Dankortet i den fysiske handel. Desuden er Nets den største indløser af betalinger i den fysiske handel med internationale betalingskort i Danmark. Nets er således samlet set langt den største indløser af betalinger i den fysiske handel, hvis alle betalingskort medregnes. Nets' markedsandel på markedet for indløsning af betalingskort er derfor utvivlsomt langt højere end den anførte andel af Dankort-transaktioner på 39 pct. Det fremgår da også senere i artiklen, jf. det allerede ovenfor anførte. -

Nets gør videre gældende, at der har været tale om markedsændringer på betalingsområdet og en evt. faldende markedsandel siden Konkurrencerådets afgørelse af 29. august 2018. -

Det følger imidlertid af fast praksis, at en faldende markedsandel ikke i sig selv kan være bevis for, at den dominerende stilling ikke er bevaret, jf. nærmere duplikkens afsnit 2.1 (E, s. 124ff). Retten udtaler f.eks. i sin dom af 8. oktober 1996, *Compagnie Maritime Belge Transports*, de forenede sager T-24/93, T- 25/93, T-26/93 og T-28/93, EU:T:1996:139, præmis 77 (MS, s. 252f), at : -

” [...] selv om opretholdelsen af markedsandele kan være tegn på, at den dominerende stilling bevares [...] kan et endog betydeligt fald i markedsandele ikke i sig selv være bevis for, at der ikke foreligger en dominerende stilling ” (vores understregning)

Retten fandt herefter, at en linjekonference fortsat havde en dominerende stilling, selvom dens markedsandel faldt fra over 90 pct. i 1988 og 1989, til over 80 pct. i 1990, til over 70 pct. i 1991 og til 64 pct. i 1992. -

Som det allerede fremgår ovenfor, er Nets som den eneste kortindløser aktiv inden for indløsning af både internationale betalingskort og Dankort. Nets gør gældende, at Nets ikke er dominerende, idet indløsning af Dankort udgør et særskilt produktmarked, der er adskilt fra markedet for indløsning af internationale betalingskort. -

Dette bestrides også, jf. nærmere processkrift A, afsnit 2 (E, s. 141ff).

Her skal det bemærkes, at det følger af Konkurrencerådets praksis, at indløsning af Dankort og indløsning af internationale betalingskort er en del af det samme relevante produktmarked, jf. Konkurrencerådets afgørelse af 29. august 2018, punkt 426 (MS, s. 352). Indløsning af betalingskort i den fysiske handel i Danmark udgør derfor ét marked, hvor Nets som eneste indløser af Dankort har betydelige konkurrencefordele og besidder en dominerende stilling.

Opsummerende har Nets ikke løftet bevisbyrden for, at Nets ikke længere kan anses for dominerende på det relevante marked. -

Nets' gebyr udgør et misbrug

Indledning

En virksomhed med en dominerende stilling har en særlig forpligtelse til ved sin adfærd ikke at fordreje eller skade den effektive konkurrence på markedet som følge af, at den tager andre midler i brug end i den

normale konkurrence om afsætning af varer og tjenesteydelser, der udspiller sig på grundlag af de erhvervsdrivendes ydelser ("konkurrence på ydelser"), jf. bl.a. Domstolens dom af 25. februar 2025, Google Alp-habet, C-233/23, EU:C:2025:110, præmis 37-38 (**MS, s. 122**), og Domstolens dom af 27. marts 2012, Post Danmark I, C-209/10, EU:C:2012:172, præmis 23-24 (**MS, s. 152f**).

Misbrugsbegrebet er et objektivt begreb, som omfatter en dominerende virksomheds adfærd, som efter sin art kan påvirke strukturen på et marked, hvor konkurrencen netop som følge af den pågældende virksomheds tilstedeværelse allerede er afsvækket, og som bevirker, at der lægges hindringer i vejen for opretholdelsen eller udviklingen af den endnu på markedet bestående konkurrence, jf. nærmere Domstolens dom af 13. februar 1979, Hoffmann-La Roche, sag 85/76, EU:C:1979:36, præmis 91 (**MS, s. 210**).

Konkurrencelovens § 11, stk. 3, nr. 1-4 (**MS, s. 26f**), indeholder en ikke-udtømmende liste af misbrugstyper. Af konkurrencelovens § 11, stk. 3, nr. 1, fremgår, at misbrug kan bestå i direkte eller indirekte påtvinding af urimelige købs- eller salgspriser eller af andre urimelige forretningsbetingelser.

Urimeligt høje priser foreligger i tilfælde, hvor den dominerende virksomhed tiltvinger sig " [...] *handelsfordele, som den pågældende ikke kunne have opnået, såfremt der havde foreligget en normal og tilstrækkeligt effektiv konkurrence* ", og hvor prisen ikke står i rimeligt forhold til den økonomiske værdi af det pågældende produkt eller den pågældende tjeneste, jf. Domstolens dom af 14. december 1978, United Brands, sag 27/76, EU:C:1978:22, præmis 249-250 (**MS, s. 224**). Ifølge dommens præmis 251-252 skal to kumulative betingelser være opfyldt for at statuere, at en pris er urimelig høj ("United Brands-testen") (**MS, s. 224**):

- (i) Forholdet mellem den dominerende virksomheds faktisk afholdte omkostninger og den faktisk opkrævede pris er urimeligt.
- (ii) Prisen er urimelig i sig selv eller i forhold til prisen på et konkurrerende produkt

Om forretningsbetingelser og vilkår i øvrigt er urimelige, skal bedømmes ud fra en konkret helhedsvurdering af, om de pågældende forretningsbetingelser og vilkår f.eks. afskærmer konkurrenterne fra markedet.

Afhængigt af deres længde og omstændighederne kan opsigelsesvarsler f.eks. i sig selv udgøre et misbrug af dominerende stilling.

I praksis er det således blevet slået fast, at opsigelsesvarsler ud over ét år kan udgøre misbrug, jf. f.eks. Konkurrencerådets afgørelse af 25. august 1999, Danske Mejeriers Mælkeudvalg (**MS, s. 440**), Konkurrencerådets afgørelse af 21. juni 2000, Falck Securitas har ændret opsigelsesvilkår for vagtservice (**MS, s. 431**), og Konkurrencerådets afgørelse af 29. oktober 2003, Godkendelse af Falck Securitas' opsigelsesvilkår (**MS, s. 429**).

Det følger ligeledes af EU-Kommissionens meddelelse om artikel 102 TEUF, punkt 36 (**MS, s. 83**), at jo længere en eksklusiv købsforpligtelse gælder, desto større vil den sandsynlige afskærmning normalt være, og at selv kortvarige eksklusive købsforpligtelser kan medføre konkurrenceskadelig afskærmning, hvis den dominerende virksomhed er en uundgåelig handelspartner. Sidstnævnte er ligeledes blevet bekræftet i Rettens dom af 18. september 2024, Google AdSense, T-344/19, EU:T:2024:634, præmis 696 (**MS, s. 227**).

Endelig følger det af Domstolens dom af 17. maj 2001, TNT Traco, C-340/99, EU:C:2001:281, præmis 46- 47 (**MS, s. 166**), at der er tale om mis-

brug af en dominerende stilling, når den virksomhed, der har den dominerende stilling, opkræver urimelige priser eller priser, der ikke står i et rimeligt forhold til den økonomiske værdi af de præsterede ydelser, og at dette gør sig så meget desto mere gældende, når en sådan virksomhed modtager betaling for tjenesteydelser, som den ikke selv har præsteret.

Nets' gebyr udgør et misbrug

De sagsøgte gør overordnet gældende, at det af Nets pålagte gebyr på kr. 2.000 efter en samlet vurdering udgør et misbrug af virksomhedens dominerende stilling. I det følgende gennemgår de sagsøgte en række forhold, der hver for sig og tilsammen underbygger dette.

For det første bemærkes, at Nets' gebyr udgør en "straf" for at bringe indløsningsaftalen til ophør inden udløbet af opsigelsesperioden, idet Nets ikke har dokumenteret omkostninger i forbindelse med kundeforholdets oprettelse eller afslutning.

Tværtimod har Nets senest indført en praksis, hvor opsigelsesgebyret på kr. 2.000 modregnes i kundens omsætning, dvs. på et tidspunkt, hvor terminalen utvivlsomt fortsat er i brug hos kunden, jf. f.eks. fakturaspecifikation af 29. oktober 2024 (bilag C10) (**E, s. 333**). Nets kan ikke på dette tidspunkt vide, hvorvidt terminalen vil blive brugt i opsigelsesperioden eller i hvilket omfang. Det er derfor ikke muligt for Nets at

vide, om de omkostninger, som opsigelsesgebyret skal dække, vil blive dækket af kundens brug af terminalen i opsigelsesperioden. Denne praksis understreger, at opsigelsesgebyrets formål ikke er at dække de faktiske omkostninger, der bliver påført Nets i opsigelsesperioden, men at have en afstraffende og afskrækkende effekt over for kundens opsigelse. -

Nets blev da også ved svarskrift, side 7 (**E, s. 107**), opfordret (og ved duplik, side 5 (**E, s. 127**), genopfordret) til (i) at redegøre nærmere for fastsættelsen af beløbet på kr. 2.000, (ii) at dokumentere de omkostninger, Nets skulle have i forbindelse med kundeforholdets oprettelse og/eller afslutning, samt (iii) redegøre for, på hvilken baggrund så danne evt. omkostninger står i et rimeligt forhold til gebyrets størrelse. Nets har ikke besvaret disse opfordringer. -

Gebyret gælder derudover uanset kundens anciennitet, dvs. også efter et mangeårigt kundeforhold, hvor de initiale investeringer må anses for afskrevet, jf. nærmere nedenfor.

Der er derfor tale om et fast gebyr, som ikke dækker over en modydelse, hvorfor den første betingelse i United Brands-testen er opfyldt, jf. afsnit 4.1.2.1 lige ovenfor. Dette forhold kan i sig selv være tilstrækkeligt til, at der er tale om misbrug, jf. TNT Traco, præmis 46-47 (**MS, s. 166**), jf. ligeledes afsnit 4.1.2.1 ovenfor. -

For det andet svarer gebyret størrelsesmæssigt til ca. 50 pct. af den årlige betaling under indløsningsaftalen for de sagsøgte, hvilket understøtter, at gebyret størrelsesmæssigt er urimeligt i sig selv. Der synes heller ikke at være en saglig begrundelse for et gebyr af den anførte størrelse. Derudover er der efter de sagsøgte kendskab ingen andre indløsere end Nets, der pålægger deres kunder et gebyr for overtrædelse af opsigelsesvarslet. Der kan f.eks. sammenlignes med Flatpays opsigelsesvilkår. Af Flatpays generelle vilkår fremgår således ikke noget vilkår om gebyr for overtrædelse af opsigelsesvarsel, jf. bilag A (**E, s. 155ff**), ligesom Flatpays gældende prisliste (flatpay.com/da/prisliste11) heller ikke indeholder priser for overtrædelse af opsigelsesvarsel. -

Det er misvisende, når Nets i replikken, punkt 4.2.15 (**E, s. 117**), anfører, at der er tale om et ”*relativt beskedent gebyr på 2.000 kr.*”. Som fastslået af Konkurrencerådet skal et gebyrs størrelse og væsentlighed vurderes i forhold til den årlige kontraktsum, jf. f.eks. rådets afgørelse af 27. juni 2012, Ritzaus Bureau, punkt 272 (**MS, s. 415**).

Det er desuden forkert, når Nets anfører, at det kan udledes af Domstolens dom af 14. september 2017, AKKA/LAA, C-177/16, EU:C:2017:689, præmis 56 (**MS, s. 135**), at *prisen* skal være af en ”*vis størrelse*”, før der kan statueres misbrug. Det, som Domstolen fremhæver, skal være af en ”*vis størrelse*”, er ikke den absolutte størrelse eller pris på de i dommen omhandlede takster, men størrelsen på taksternes *afvigelse* fra de sammenlignelige takster, der blev anvendt i referencemedlemsstater.

Tværtimod følger det netop af AKKA/LAA, præmis 55 (**MS, s. 135**), at der ikke findes nogen minimumsgrænse for, hvornår en takst kan udgøre misbrug, eftersom det er omstændighederne i hver enkelt sag, som er afgørende. Et gebyr kan derfor anses for misbrug, hvis den i lyset af de faktiske omstændigheder er væsentlig.

Dette er tilfældet i den foreliggende sag, hvor Nets’ opsigelsesgebyr på kr. 2.000 størrelsesmæssigt svarer til ca. 50 pct. af de sagsøgte årlige omkostning til indløsningsaftalen og pålægges ved brud på et seks måneders opsigelsesvarsel, uanset kundens anciennitet, og uanset om Nets rent faktisk lider tab.

Prisen er derfor urimelig i sig selv og også i forhold til prisen på et konkurrerende produkt, hvorfor den anden betingelse i United Brands-testen ligeledes er opfyldt, jf. afsnit 4.1.2.1 lige ovenfor. Alene på den baggrund udgør Nets’ gebyr en overtrædelse af forbuddet mod misbrug af dominerende stilling i konkurrencelovens § 11. Der er imidlertid en række yderligere forhold, der understøtter denne konklusion.

Gebyret skal således for det tredje ses i sammenhæng med opsigelsesvarslets længde på seks måneder, der i sig selv kan være udtryk for et misbrug, når henses til, at Nets efter det oplyste ikke har omkostninger eller ingen omkostninger af betydning forbundet med etableringen af indløsningsaftalen eller ophør heraf, jf. lige ovenfor.

Sammenholdes opsigelsesvarslet med gebyrets størrelse, herunder at der ikke synes at være en saglig begrundelse for gebyret, er der efter de sagsøgte opfattelse også derfor tale om et misbrug.

Nets hævder, at gebyret kan ”undgås” ved at overholde opsigelsesvarslet. Det fratager imidlertid ikke gebyret karakteren af en urimelig sanktion, hvor kunden i praksis låses til Nets i yderligere seks måneder for ikke at blive mødt med krav om gebyr.

Nets gør endvidere gældende, at Flatpays opsigelsesvilkår er mere indgribende end Nets', fordi Flatpays aftaler indeholder en uopsigelighedsperiode på 36 måneder fra aftaleindgåelsen. -

Hertil bemærkes, at Flatpays vilkår ikke har nogen relevans for spørgsmålet om, hvorvidt Nets har misbrugt sin dominerende stilling, idet Flatpay – modsat Nets – ikke har en dominerende stilling på markedet. I øvrigt bestrides det, at Flatpays opsigelsesvilkår er mere indgribende end Nets'. Efter udløbet af uopsigelighedsperioden har Flatpays kunder således alene et opsigelsesvarsel på løbende måned plus én måned, jf. Flatpays generelle vilkår, punkt 15.2-15.3 (bilag A) (E, s. 160f), modsat Nets' kunder, for hvem opsigelsesvarslet er seks måneder, jf. punkt 11.2 i Nets' vilkår for indløsning (bilag 2) (E, s. 225). -

Den indledende bindingsperiode på 36 måneder kan ikke sammenlignes med Nets' opsigelsesvarsel på seks måneder, der gælder, uanset hvor længe aftalen har været aktiv og uanset kundens anciennitet, jf. allerede det ovenfor anførte. En indledende bindingsperiode kan således være relevant for at sikre de investeringer i kundeforholdet, som foretages ved oprettelsen af en sådan samlet aftale. -

Endvidere angår Flatpays generelle vilkår ikke en isoleret indløsningsaftale på samme måde som Nets' vilkår for indløsning. Flatpays vilkår dækker en samlet løsning til modtagelse af kortbetalinger, herunder leje af terminal og adgang til tilhørende software og serviceydelser. Derimod er Nets' opsigelsesstruktur opdelt og uigennemsigtig, idet der gælder særskilte opsigelsesvilkår for henholdsvis kundens Dankortaftale, indløsningsaftale og terminalleje med Nets. -

Bindingsperioden på 36 måneder i Flatpays generelle vilkår, som Nets sammenligner med Nets' opsigelsesvarsel på seks måneder, er dermed ikke en bindingsperiode for en ren indløsningsaftale, som det er tilfældet med Nets, men en samlet løsning for modtagelse af kortbetalinger. Det er på den baggrund også misvisende at opgøre de samlede udgifter forbundet med opsigelsen ved at sammenligne Nets' opsigelsesgebyr-og varsel med de almindelige udgifter for Flatpays samlede løsning, herunder lånt udstyr i bindingsperioden. -

Det bemærkes, at det desuden er forudsat i Nets' egne vilkår for indløsning, at der ud over opsigelsesvarslet på seks måneder også skal tages højde for aftalens bindingsperiode, jf. vilkårenes punkt 11.5 og 11.6 (bilag 2) (E, s. 225). -

For det fjerde understøtter det forhold, at markedet er kendetegnet ved etablerings- og ekspansionsbarrierer, at det af Nets pålagte gebyr på kr. 2.000 udgør et misbrug. Etablerings- og ekspansionsbarriererne forelig -
 ger navnlig som følge af (i) Nets' stilling som eneste indløser af Dankor -
 tet i den fysiske handel, (ii) Nets' betydelige stordriftsfordele, som bli -
 ver forstærket af Dankortets position på markedet, (iii) Nets' kortinfra -
 struktur og (iv) finansielle krav og regulering, jf. nærmere Konkurren -
 cerådets afgørelse af 29. august 2018, punkt 650ff og punkt 667ff (**MS, s. 389ff**), som er stadfæstet af Konkurrenceankenævnet ved kendelse af 18. -
 september 2019, sag KL-6-2018, side 29, 2. afsnit (**MS, s. 267**). Opsi -
 gelsesvarslet og gebyret kan på den baggrund gøre det særligt vanske -
 ligt for konkurrenter at komme ind på markedet og opnå samme stor -
 driftsfordele som Nets, hvilket yderligere underbygger, at gebyret er i strid -
 med konkurrencelovens § 11.

Gebyrets urimelighed skal endelig for det femte ses i lyset af, at Nets også -
 på andre måder har gjort det vanskeligt for sine kunder, herunder -
 de sagsøgte, at opsige aftalen om indløsning og skifte til Nets' konkur -
 renter. Efter de sagsøgte opfattelse peger disse forhold på, at Nets ved en -
 overordnet ekskluderende strategi har afskærmet markedet for sine -
 konkurrenter. Om denne skadesteori henvises til Konkurrencerådets af -
 gørelse af 30. januar 2019, Falcks ekskluderende misbrugsadfærd på det -
 danske marked for ambulancetjenester (**MS, s. 280**), hvor rådet fandt, at -
 Falck havde implementeret en overordnet strategi gennem en række -
 ekskluderende aktiviteter, som sigtede på at ekskludere Falcks konkur -
 rent BIOS fra markedet.

Som det allerede fremgår af afsnit 3 ovenfor, var det tidligere muligt for -
 begge parter at opsige aftalen skriftligt, men Nets fjernede ensidigt -
 denne mulighed for kunden, således at muligheden for skriftlig opsi -
 gelse nu alene tilkommer Nets. Kunderne skal i stedet tage telefonisk -
 kontakt til Nets eller afvente at blive ringet op af Nets på baggrund af, at -
 de har udfyldt en standardformular på Nets' hjemmeside.

Under opsigelsessamtalerne er Nets' retentionsmedarbejdere særligt -
 vedholdende i deres forsøg på at fastholde aftalen, selvom kunden gen -
 tagne gange tilkendegiver, at aftalen ønskes opsagt. De sagsøgte er be -
 kendt med flere eksempler, hvor retentionsmedarbejderen på trods af -
 kundens tydelige mundtlige opsigelse ikke ønsker at bekræfte dette, -
 men i stedet modvilligt forsøger at undgå opsigelsen ved f.eks. at fore -
 slå, at opsigelsen bør drøftes på et senere tidspunkt. Ligeledes er de -
 sagsøgte bekendt med opsigelsessamtaler, hvor retentionsmedarbejde -
 ren – når denne bliver bekendt med kundens ønske om at skifte til kon -

kurrenten Flatpay – fremsætter fejlagtige oplysninger om Flatpay og deres vilkår i et forsøg på at fastholde kunden.

Nets blev ved svarskriftet, side 8 (E, s. 108), opfordret (og ved duplik -
ken, side 5 (E, s. 127) genopfordret) til i den forbindelse at fremlægge
alle interne vejledninger og politikker til brug for Nets' ansattes be -
handling af opsigelser fra Nets' kunder. Nets har besvaret disse opfor -
dringer med, at Nets ikke har ” *specifikke nedskrevne, interne*
vejledninger eller politikker om håndteringen af opsigelser” (processkrift
1, punkt 3.2.21 (E, s. 135f).

Det bemærkes, at Nets alene har oplyst, at der ikke findes *specifikke*
nedskrevne retningslinjer, hvilket ikke udelukker, at sådanne vejlednin -
ger eller politikker kan eksistere i en mere uformel form. Det forekom -
mer de sagsøgte i den forbindelse bemærkelsesværdigt, at retentions -
medarbejdernes tilgang til opsigelsessamtaler synes at være ret ensartet –
jf. det ovenfor anførte – når der ikke skulle eksistere nogen som helst
vejledninger eller politikker for håndteringen af opsigelser.

Når en virksomhed som Nets med en dominerende stilling på markedet
systematisk anvender et fast gebyr ved opsigelse, skabes der en økono -
misk barriere for kunderne, som må indregne en meromkostning ved et -
evt. leverandørskifte. Dette reducerer mobiliteten på markedet og be -
grænser konkurrenters adgang til potentielle kunder. Afskrækkelseef -
fekten forstærkes af, at Nets samtidig kræver, at opsigelse sker telefo -
nisk via en dedikeret retentionsafdeling. Dette gør opsigelsen mere ui -
gennemsigtig og kræ- vende for ofte meget små erhvervsdrivende virk -
somheder. Nets pålægger således ikke alene opsigelsen en økonomisk
barriere i form af et gebyr, men vanskeliggør i praksis også adgangen
hertil som led i sin opsigelsesprocedure. En sådan adfærd udgør netop en
konkurrenceforvridning, som konkurrencelovens § 11 har til formål at
forhindre.

Sammenfattende har Nets' gebyr i kombination med de ovenfor anførte
forhold, herunder opsigelsesvarsel og opsigelsesadgang, til formål at
begrænse kunder fra at opsig indløsningsaftalen med Nets og dermed
begrænse konkurrencen på markedet. Der foreligger derfor misbrug ef -
ter konkurrencelovens § 11.

**Det af Nets opkrævede gebyr er urimeligt højt i strid med betalings -
lovens § 122**

Indledning

Efter betalingslovens § 122 (MS, s. 22) må der ikke ved fastlæggelsen af
et gebyr i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med

et betalingsinstrument anvendes urimelige priser og avancer. Ved urime- -
 lige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end
 hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence, jf. Folketing -
 stidende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157 som fremsat, side 259, v.sp.
 (MS, s. 50).

Formålet med betalingslovens § 122 er ifølge de specielle bemærkninger
 til bestemmelsen at forhindre urimelig prissætning, der er et resultat af,
 at der (endnu) ikke er fuld og reel konkurrence på betalingskortmarke -
 det, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157 som frem -
 sat, side 259, h.sp. (MS, s. 50).

Det gøres videre til støtte for den nedlagte frifindelsespåstand gæl -
 dende, at (i) Nets er omfattet af betalingslovens § 122, og (ii) at det af
 Nets opkrævede gebyr er urimeligt højt i strid med betalingslovens § 122.

Nets er omfattet af betalingslovens § 122

Det følger både af ordlyden og af forarbejderne til betalingslovens §
 122, stk. 1, at der er tale om en generel bestemmelse, som omfatter pris -
 fastsættelse hos *enhver* virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i
 forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion, herunder
 vederlag og gebyrer fastsat over for betalingsmodtagere, jf. Folketingsti -
 dende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157 som fremsat, side 259, h.sp.
 (MS, s. 50).

Endvidere er indgreb efter betalingslovens § 122 ikke betinget af en
 virksomheds dominerende stilling, og der kan således gribes ind i for -
 hold til alle virksomheder, uanset deres aktuelle styrke på markedet, jf.
 Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157 som fremsat, side
 259, h.sp. (MS, s. 50).

Nets er således omfattet af betalingslovens § 122, uanset om Nets er do -
 minerende på markedet for indløsning af betalingskort i den fysiske
 handel i Danmark, jf. afsnit 4.1.1 ovenfor.

Nets' gebyr er urimeligt højt

Et indgreb efter betalingslovens § 122, stk. 1, forudsætter ikke et lige så
 højt pris- eller avanceniveau, som et indgreb efter konkurrencelovens §
 11, ligesom det ikke er en forudsætning for indgreb, at priseller avance -
 niveauet har været konstateret i en længere periode, men kan foretages
 umiddelbart, når det konstateres, at en aktør anvender urimelige priser
 eller avancer, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157
 som fremsat, side 259, h.sp. (MS, s. 50).

Lovgiver har dermed fastslået, at der på dette område skal være en udvidet adgang til at foretage prisindgreb, herunder udstedelse af påbud om overholdelse af prislofter, end hvad der gælder efter konkurrence loven, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157 som fremsat, side 259, h.sp. (**MS, s. 50**). -

Efter de specielle bemærkninger til bestemmelsen skal afgørelsen af, om en pris er højere end under virksom konkurrence, ske gennem en hypotetisk præget bedømmelse af forholdene, som de ville være i et konkurrencepræget marked. Der kan derfor ikke kræves et egentligt bevis for, hvad prisen eller avancen ville være, men der kræves en væsentlig sandsynliggørelse, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag L 157 som fremsat, side 259, h.sp. (**MS, s. 50**). -

Indgreb efter betalingslovens § 122, stk. 1, kan efter de specielle bemærkninger ske over for aktører, der fastsætter priser, som:

- (i) ligger over prisen i andre lande med en effektiv betalingsfor midling,
- (ii) ikke står i et rimeligt forhold til omkostningerne, eller
- (iii) medfører en overnormal indtjening, dvs. en forrentning af investeringerne i det pågældende forretningsområde, der overstiger forventningen for tilsvarende virksomheder i virksom konkurrence.

Som det allerede fremgår af afsnit 4.1.2.2 ovenfor, har Nets ingen dokumenterede omkostninger i forbindelse med kundeforholdets oprettelse eller afslutning. Eftersom der ikke stilles lige så høje krav til "urimeligheden" som efter konkurrencelovens § 11, gør det i afsnit 4.1.2.2 anførte sig derfor desto mere gældende, hvorfor Nets' gebyr også er i strid med betalingslovens § 122, stk. 1. -

Nets' vilkår om betaling af gebyr er ugyldig efter aftalelovens § 36

Indledning

Til støtte for den nedlagte frifindelsespåstand gøres det endelig gældende, at Nets' vilkår om betaling af gebyr er ugyldig efter aftalelovens § 36. -

En aftale kan efter aftalelovens § 36 (**MS, s. 30**) helt eller delvist tilsidesættes, hvis det vil være urimeligt eller i strid med redelig handlemåde at gøre den gældende.

Om formålet med bestemmelsen fremgår af de almindelige bemærkninger til en senere ændring af aftaleloven, jf. Folketingstidende 1994-95, tillæg A, lovforslag L 27 som fremsat, side 328, v.sp., at (**MS, s. 66**):

” Formålet med aftalelovens § 36 er bl.a. at give forbrugere og andre – bl.a. mindre erhvervsdrivende – en civilretlig beskyttelse mod, at en økonomisk stærkere og mere sagkyndig part misbruger sin overlegne stilling, f.eks. ved at bruge standardkontrakter, der ensidigt tjener den stærkere parts interesser.”

Selv om aftalelovens § 36's primære praktiske anvendelsesområde er aftaler mellem forbrugere og erhvervsdrivende, finder bestemmelsen altså også anvendelse på aftaler mellem erhvervsdrivende indbyrdes, når der foreligger et misbrug af styrkeforhold.

Ved bedømmelsen af om en aftale er urimelig efter aftalelovens § 36, kan der bl.a. lægges vægt på, om konsekvenserne af misligholdelse i aftalen er fastsat uden rimelig sammenhæng med misligholdelsens omfang og betydning, jf. Folketingstidende 1994-95, tillæg A, lovforslag L 27 som fremsat, side 329, h.sp. (**MS, s. 67**).

Nets' gebyr er ugyldigt

Nets var ved aftalens indgåelse og på tidspunktet for anmodning om betaling af gebyret på kr. 2.000 klar over, at Nets besidder en dominerende stilling på markedet for indløsning af betalingskort i den fysiske handel i Danmark, og at der dermed foreligger et afhængighedsforhold mellem de sagsøgte og Nets. Nets har utvivlsomt udnyttet de sagsøgtes underlegenhedstilstand til at indarbejde vidtgående og usædvanlige vilkår om opsigelse i aftalen om indløsning, som ikke står i forhold til den af Nets leverede ydelse under aftalen.

For det første er der ingen objektiv begrundelse for pålæggelse af gebyret, hvorfor gebyret alene tjener Nets' ensidige ønske om at binde de sagsøgte til sig og dermed begrænse mulighederne for at skifte til en konkurrerende udbyder af indløsning af internationale betalingskort, jf. også afsnit 4.1.2.2 ovenfor.

For det andet svarer gebyret for tidlig opsigelse til ca. 50 pct. af den årlige betaling under indløsningsaftalen for de sagsøgte, hvorfor bøden står i misforhold til (i) kontraktsummen i aftaleforholdet mellem parterne og (ii) den betydning de sagsøgtes overtrædelse af opsigelsesvarslet har for Nets. Det skal her bemærkes, at Nets som dominerende virksomhed ikke løber nogen økonomisk risiko ved at indgå en indløs-

ningsaftale med kunder som de sagsøgte, som vil kunne påkræve, at Nets pålægger kunderne en slags ”forsikringspræmie” .

For det tredje er et gebyr på kr. 2.000 for overtrædelse af opsigelsesvarsel endvidere usædvanligt byrdefuldt inden for branchen, jf. afsnit 4.1.2.2 ovenfor og bilag A (E, s. 160f). -

Endelig skal det af Nets opkrævede gebyr for det fjerde ses i lyset af, at der er en betydelig ubalance mellem de rettigheder, der påhviler Nets henholdsvis de sagsøgte i forhold til vilkårene om opsigelse af aftalen, jf. afsnit 4.1.2.2 ovenfor. Opsigelsesgebyret skal derfor ses i sammenhæng med Nets’ krav om bl.a. telefonisk kontakt til selskabets retentionsafdeling og den udviste adfærd fra Nets’ retentionsmedarbejdere under opsigelsessamtalen, der er med til at forhindre og vanskeliggøre kundens mulighed for opsigelse. -

Når denne adfærd sammenholdes med det pålagte opsigelsesgebyr, der ikke er afspejlet i de reelle omkostninger eller i øvrigt er begrundet ud fra saglige hensyn, er det desto mere klart, at opsigelsesgebyret skal til sidesættes som ugyldigt efter aftalelovens § 36. -

Aftalelovens § 36 har netop til formål at beskytte mod vilkår, der tilgodeser den stærkere part i aftalen, hvilket i dette tilfælde er Nets. Det er således inden for bestemmelsens formål og anvendelsesområde at tilside sætte opsigelsesgebyret, der særligt under hensyn til de øvrige omstændigheder udgør et urimeligt byrdefuldt vilkår. -

Gebyret er på den baggrund udnyttende og urimeligt og som følge heraf ugyldigt efter aftalelovens § 36.
...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

I denne sag har Nets nedlagt påstand om, at en række selskaber skal betale 2.000 kr. som gebyr for en opsigelse, der ikke respekterer det aftalte opsigelsesvarsel på 6 måneder. Beløbets opgørelse og de krævede renter og øvrige gebyrer er ubestridte af de sagsøgte. De sagsøgte har gjort gældende, at gebyret på de 2.000 kr. er et udtryk for misbrug af dominerende stilling og dermed i strid med konkurrencelovens § 11, at gebyret er i strid med betalingslovens § 122 og i strid med aftalelovens § 36. -

Misbrug af dominerende stilling

For at kunne afgøre, om Nets indtager en dominerende stilling, skal retten tage stilling til, om Nets indtager en sådan økonomisk magtposition på et marked, at Nets er i stand til at hindre, at der opretholdes en effektiv konkurrence på det relevante marked.

Det er afgørende for vurdering af, om Nets indtager en dominerende stilling, at der er foretaget en afgrænsning af det relevante marked, og en vurdering af Nets' stilling på dette marked. Begge dele skal være foretaget på det tidspunkt, hvor overtrædelsen skal være sket.

Det fremgår af konkurrencelovens § 5 a, at afgrænsningen af det relevante marked skal ske på grundlag af undersøgelser af efterspørgsels- og udbudssubstitution og den potentielle konkurrence. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at hverken Konkurrencerådet eller en dansk domstol kan foretage en markedsafgrænsning, uden at efterspørgsels- og udbudssubstitutionen er undersøgt, dokumenteret og vurderet, se hertil også Sø- og Handelsrettens dom af 5. marts 2015 i U-3-10 og U-6-10. Herudover skal markedet være afgrænset geografisk, ligesom det skal undersøges, om alle modtagere af betalingskort er på samme marked, eller om der skal ske en yderligere opdeling af markedet, fx ud fra størrelse af omsætning.

Af de sagsøgte påstandsdokument fremgår, at Nets efter de sagsøgte opfattelse indtager en dominerende stilling på markedet for indløsning af betalingskort, bl.a. fordi Nets er eneste indløser af Dankort.

Der er af de sagsøgte bl.a. fremlagt en afgørelse vedrørende eksklusivitetsrabatter/eksklusivitetsaftaler i Teller A/S' (tidligere datterselskab af Nets, nu fusioneret med Nets) aftaler om indløsning af internationale betalingskort i perioden 2012-2016, en afgørelse vedrørende Nets fusion med den italienske betalingskortindløser Nexi, ligesom der er henvist til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens betalingskortrapport.

Det fremgår af partsforklaringen fra Person 15, at han ikke længere modtager betaling via Dankort, hvilket ikke har haft nogen betydning for hans virksomhed, idet de fleste alligevel betaler med mobilbetaling ved brug af internationale kreditkort.

Retten finder, at det fremlagte materiale ikke er tilstrækkeligt til at danne grundlag for en afgrænsning af det relevante marked på det tidspunkt, hvor de sagsøgte gør gældende, at Nets har misbrugt sin dominerende stilling.

Allerede af denne årsag er det ikke godtgjort, at aftalerne er udtryk for en overtrædelse af konkurrencelovens § 11 om misbrug af dominerende stilling.

Betalingsloven

Af betalingslovens § 122 fremgår:

”...

Ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument må der ikke anvendes urimelige priser og avancer. Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence.

...”

For at et gebyr skal være i strid med § 122, skal de sagsøgte således godtgøre, at gebyret 1) opkræves i forbindelse med gennemførelse af en betalingskorttransaktion og 2) at der anvendes priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence. Begge betingelser skal være opfyldt, for at gebyret udgør en overtrædelse af betalingslovens § 122, og det er sagsøgte, der har bevisbyrden herfor.

Det fremgår af sagen, at der i Nets’ aftaler om indløsning af internationale betalingskort er en 6 måneders opsigelsesperiode, og at gebyret alene er relevant, hvis en kunde ønsker at opsigte aftalen med Nets uden at respektere opsigelsesperioden. Nets har vedrørende Sagsøgte (Virksomhed) 13 v/Person 15 oplyst, at han har betalt ca. 9.000 kr. for indløsning af internationale kreditkort det sidste år af hans abonnement. Person 15 har selv oplyst, at han samlet set sparede 10.000 kr. om året ved at opsigte aftalen med Nets om indløsning af Dankort og internationale kreditkort og i stedet indgå aftale med Flatpay, og at han derfor ønskede at skifte med det samme uanset gebyret.

Person 15 har videre forklaret, at det er helt sædvanligt i erhvervsforhold at have en 6 måneders opsigelsesperiode, og at han har en sådan opsigelsesperiode på samtlige af sine løbende abonnementer bortset fra et, hvor han blev helt overrasket, da de kun krævede 3 måneders opsigelse.

Ud fra gebyrets størrelse og dets sammenhæng med en efter det oplyste helt sædvanlig opsigelsesperiode i erhvervsforhold, finder retten det ikke godtgjort, at der er anvendt priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence. Allerede af denne årsag finder retten, at gebyret ikke er i strid med betalingslovens § 122.

Aftalelovens § 36

Det fremgår af sagen, at aftalen om 6 måneders uopsigelighed og det deraf følgende gebyr på 2.000 kr. er indgået mellem to erhvervsdrivende. Der er ikke

godtgjort omstændigheder, der gør, at aftalen om det pågældende gebyr skal tilsidesættes som værende urimelig eller i strid med redelig handlemåde.

Herefter tages Nets betalingspåstand til følge.

Sagsomkostninger

Efter aftale med sagens parter fastsættes samlede sagsomkostninger for alle 18 sager.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med i alt 120.000 kr. eksklusive moms og af retsafgift med 13.500 kr. Der er lagt vægt på, at sagerne er behandlet som tre-dommer sager over 1½ retsdag. Det er lagt til grund, at Nets Danmark A/S er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte (Virksomhed) 1, Sagsøgte (Virksomhed) 3 v/ Person 3, Sagsøgte (Virksomhed) 4.m v/

Person 4, Person 5 som indehaver af Sagsøgte (Virksomhed) 5, Person 6 som indehaver af Sagsøgte (Virksomhed) 6, Sagsøgte I/S og

Person 7 og Person 8, Sagsøgte (Virksomhed) 7 v/

Person 9, Windinge Auto ApS og CB Cirkusproduktion ApS skal hver især betale Nets Danmark A/S 2.000 kr. med tillæg af procesrente fra den 22. april 2024, samt 100 kr. i rykkergebyr, 100 kr. i inkassogebyr og 310 kr. i kompensationsgebyr. -

Sagsøgte (Virksomhed) 2 v/ Person 2, Person 10 som inde -

haver af Sagsøgte (Virksomhed) 8, Sagsøgte (Virksomhed) 9 v/ Person 11, Sagsøgte (Virksomhed) 10 v/

Person 12, Hos Philipsen ApS, KobKun ApS,

Sagsøgte (Virksomhed) 11 v/Person 13, Person 14 som indehaver af

Sagsøgte (Virksomhed) 12 skal hver især betale Nets Danmark A/S 2.000 kr. med -

proces
rente fra den 23. april 2024, samt 100 kr. i rykkergebyr, 100 kr. i inkassogebyr og 310 kr. i kompensationsgebyr.

Sagsøgte (Virksomhed) 13 v/ Person 15 skal betale Nets Danmark A/S 2.000 kr. med tillæg af procesrente fra den 6. maj 2024, samt 100 kr. i rykkergebyr, 100 kr. i inkassogebyr og 310 kr. i kompensationsgebyr.

De sagsøgte skal til Nets Danmark A/S betale sagsomkostninger med i alt 133.500 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 06-02-2026 kl. 13:59

Modtagere: Sagsøgte Sagsøgte (Virksomhed) 13 v/ Person 15, Advokat (H) Søren Zinck, Advokat (H) Jacob Pinborg, Sagsøger NETS Denmark A/S, Advokat (L) Frederik André Bork